

Ik weet nog goed hoe ik vroeger droomde over 18 worden. Over de vrijheid die dat zou moeten brengen. En over het eindelijk in staat zullen zijn mezelf te kunnen verlossen van alle oneerlijkheid om mij heen. Mijn droom was niet heel ver van reëel. Het enige wat ik echt wou was rust vinden en de mogelijkheid krijgen om aan mijn toekomst te werken. Zonder iedere keer van plek te moeten verwisselen. Ik zou een huisje zoeken, naar school gaan en gewoon gaan leven. Eindelijk zou ik net als een ieder van mijn leeftijd zijn. Dat was de verwachting! Ik zou voor mezelf gaan zorgen. Toen ik daadwerkelijk 18 werd, werd ik met mijn neus op de feiten gedrukt. Mijn begeleiding stopte en ik moest voortaan alles zelf maar zien te regelen. Een huisje zoeken als 18 jarige zonder inkomen, een thuis of terugvalnet is zo makkelijk nog niet. Ik was nooit door iemand voorbereid op wat komen ging en maakte dan ook fout op fout. Ik had geen besef van rekeningen of het belang daarvan en schulden bouwde op. Ik begon aan opleidingen, maar door gebrek aan vastigheid en steun maakte ik die niet af. Van mijn 18 tot aan mijn 24e woonde ik steeds ergens anders, bij iemand anders. Soms korte en soms wat langere periodes achter elkaar. Op mijn 22e heb ik opnieuw begeleiding gezocht. En stapje voor stapje heeft dat geleid naar waar ik nu ben. Ik woon zelfstandig in een leuk huisje, waar ik mij op mijn gemak voel. Maar nog steeds heb ik niet die toekomst op kunnen bouwen die ik als 18 jarige voor ogen zag. Ik zou studeren en een baan vinden en op mijn 28e zou ik al lang mijn verleden achter mij hebben gelaten. Ik zou een stap verder zijn. Dat de realiteit

anders is, dat weet ik nu. Door de schulden die ik heb opgebouwd in de afgelopen jaren kan ik helemaal niet studeren. Ik heb schuldhulpverlening en met een inkomen als studiefinanciering zou ik nooit alle studiekosten plus vaste lasten kunnen betalen. Tegen de tijd dat ik klaar ben met de schuldhulpverlening zal ik te oud zijn om nog studiefinanciering aan te kunnen vragen. Het is dus de vraag of ik ooit aan mijn verleden zal ontsnappen. Er zijn zoveel regeltjes en ik word steeds maar heen en weer gestuurd. Van het kastje naar de muur kun je wel zeggen. Het is een weg die steeds maar uit komt op hetzelfde punt. Ik denk dat het tijd is een bocht in te slaan of er desnoods een aan te leggen!

Ik ben Stephanie Kaptein en schrijven is mijn passie. Ik weet niet hoe precies maar het is mijn ultieme droom om ooit ergens in de toekomst mijn brood te kunnen verdienen in de kunst van het geschreven woord. Schrijven is niet iets wat ik doe, maar meer iets wat ik ben. Het is altijd al mijn uitlaatklep geweest. Afgelopen oktober ben ik gestart aan een thuisopleiding van de schrijversacademie, creatief schrijven compleet. Dit is een combinatie tussen klassikaal leren en e-learning op hbo niveau. Waarbij het grootste gedeelte via de digitale leeromgeving gaat, met 1x in de 6 weken een klassikale bijeenkomst. Ik ben met deze opleiding begonnen omdat een opleiding volgen in het reguliere dagonderwijs er voor mij niet in zit. Ik zou dolgraag een communicatieve opleiding willen volgen om mijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en zou daar inmiddels

ook toe in staat zijn, let het dat mijn financiële situatie na mijn onstuimige verleden dat nog steeds niet toe laat. Anderhalf jaar geleden heb ik toelatingsexamen gedaan voor de opleiding communicatie aan de NHL te Leeuwarden en daarvoor ben ik destijds geslaagd. Maar door de studieschulden die ik heb opgebouwd tijdens eerder begonnen en onafgemaakte opleidingen was ik niet in staat ook daadwerkelijk met deze opleiding te starten.

Het probleem waar ik nu dus tegen aan loop is dat ik vast zit.

Ik kan niet studeren omdat ik schulden heb en ik kom niet uit de schulden omdat ik niet kan studeren en zo dus nooit een geschikte baan zal kunnen vinden.

Ik sta weliswaar onder bewind, maar ik kan geen saneringstraject starten bij de kredietbank omdat ik justitiële schulden heb. Waardoor ik dus ook niet schuldenvrij zal worden in de aankomende tijd. Waardoor ik dus weer, nog steeds niet kan studeren.

Ik ben inmiddels 28 en het word echt hoog tijd dat er iets aan mijn uitzichtloze situatie gaat veranderen. Ik wil niet de rest van mijn leven stil staan. Ik wil leven naar mijn potentie en niet constant worden gewezen op het verleden dat grotendeels buiten mijn schuld lag.

Sinds mijn 18^e is er inmiddels 10 jaar verstreken. In die 10 jaar ben ik begonnen aan meerdere opleidingen. Toen ik 19 was volgde ik de koksopleiding aan het Noorderpoort College hier in Groningen. Destijds was ik zwervende tussen meerdere adressen en was er van een steunend thuisfront waar ik

terecht kon totaal geen sprake. Ik heb deze opleiding voor ongeveer een half jaar gevolgd tot ik ermee moest stoppen. Ik kon niet bijblijven met het lesmateriaal. De reden daarvoor was vooral het gebrek aan begrip voor mijn situatie van de school zijn kant uit, te weinig stimulatie van mijn kant en de voor mij onbetaalbare studie benodigdheden.

Op mijn 20^e ben ik gaan samenwonen met mijn toenmalige vriend. Ik had voor het eerst sinds tijden een echt thuis en ook echt het gevoel dat ik positieve stappen kon zetten richting mijn toekomst. Ik startte met de vavo havo in Heerenveen. Toen het uitging met mijn vriend raakte ik dakloos en was ik genooddaakt om school op een zijspoor te zetten.

Hierna heb ik op mijn 21^e nog 1 poging gewaagd aan het Friese Poort College te Leeuwarden. Ik startte met de opleiding spw omdat ik graag als ervaringsdeskundige jongeren wou helpen met hun problemen. Mijn woonsituatie was nog steeds niet veel verbeterd maar ik had mezelf ervan overtuigd dat ik het deze keer wel aan zou kunnen. Het heeft ongeveer 4 maanden geduurd voordat ik toe moest geven dat dat niet het geval was. Het grootste probleem ondervond ik bij het vinden van een geschikte stageplaats. Ik moest een betaalde stageplaats vinden om mezelf te kunnen onderhouden en was gemiddeld zo'n 3 a 5 jaar ouder als mijn meeste klasgenoten. Dat is ook 3 a 5 jaar duurder. Toen dit allemaal niet wou lukken heb ik het opgegeven.

Ik ben ervan overtuigd dat ik vandaag het een en ander mee

kan geven aan de aanwezigen in deze zaal. Ik heb in ieder geval suggesties en ideeën genoeg. En ik denk dat het het beste is om bij de meest voor de hand liggende zaken te beginnen.

Jongeren met een dergelijk verleden als dat van mij lopen door hun omstandigheden vaak schulden op. Die schulden maken het vervolgens verschrikkelijk lastig om naar school te kunnen gaan. Als je in de wspn zit mag je vaak helemaal niet studeren omdat studiefinanciering niet als inkomen word gezien maar als een lening. Daar komt bij dat jezelf compleet onderhouden, schulden afbetalen en alle schoolkosten bekostigen vrijwel onmogelijk is van studiefinanciering alleen.

Ik vind dat er een regeling zou moeten zijn die van deze kansarme jongeren kansrijke jongeren maakt. Want het enige verschil tussen de twee zijn veelal de financiën. Het is niet eerlijk dat zij alleen door hun verleden, dat vaak al erg genoeg is buitenspel worden gezet.

Ook is het belangrijk dat er meer rekening word gehouden met de lastige situatie waarin deze jongeren verkeren. Het is voor hen moeilijker bij te blijven met hun opleiding als er zoveel grotere problemen zijn waar zij zich druk over moeten maken. Als hier ruimte voor zou zijn op school en een beetje meer begrip dan zou dit al de helft schelen. Niet dat zij een hele speciale behandeling behoeven. Alleen wat aanpassing aan hun situatie. Bijvoorbeeld dat er meer tijd zou zijn voor inleveren van opdrachten of het leren voor een toets. Als daarmee hun opleidingsduur wat verlengd zou worden dat is dat

het einde van de wereld nog niet. Niet kunnen studeren daarentegen wel.

Ik ben ook van mening dat er meer onderzoek moet worden gedaan naar de capaciteiten van iedere individuele jongere. Het is vaak het geval dat er een achterstand word opgelopen in hun schoolcarrière. Door het niet behalen van middelbare school diploma's worden zij ingedeeld in mbo niveau 1 of 2 opleidingen. Dit terwijl deze jongeren door wat zij hebben meegemaakt meer levenslessen hebben geleerd en vaak ouder en wijzer zijn dan hun leeftijdsgenoten. Jongeren kunnen nu vanaf hun 21e toelatingstoetsen doen. Dit moet eerder mogelijk zijn.

Het allerbelangrijkst is denk ik nog dat er naar deze jongeren word geluisterd en dat zij persoonlijk worden begeleid in hun traject. Een beetje naastenliefde is misschien alles wat nodig is.

Want het kan toch niet zo zijn dat wij als jonge volwassenen die zoveel meer hebben meegemaakt dan wat eerlijk is op zoveel verschillende manieren worden belemmerd in hun groei en dus voor de rest van hun leven geconfronteerd zullen worden met een verleden dat vaak buiten hun schuld lag. Mensen word wakker en reik een helpende hand aan. 1 hand, een wereld van verschil.

Stephanie, 2016